

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, J. Bauerschmidt i E. Rebasti, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.-C. Halleux, M. Jacobs, C. Pochet i L. Van den Broeck, pełnomocnicy), Republika Czeska (przedstawiciele: L. Březinová, D. Czechová, K. Najmanová, M. Smolek i J. Vláčil, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: M. Jespersen, V. Pasternak Jørgensen, J. Nymann-Lindgren i M. Søndahl Wolff, pełnomocnicy), Irlandia (przedstawiciele: M. Browne, G. Hodge, A. Joyce i J. Quaney, pełnomocnicy, których wspiera D. Fennelly, BL), Republika Grecka (przedstawiciele: K. Boskovits i E.-M. Mamouna, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Centeno Huerta i A. Gavela Llopis, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: A. Daly, A.-L. Desjonquères, E. Leclerc i T. Stehelin, pełnomocnicy), Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: A. Germeaux, C. Schiltz i T. Uri, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szíjjártó, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M.K. Bulterman, J.M. Hoogveld i J. Langer, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik), Republika Słowacka (przedstawiciele: E.V. Drugda i B. Ricziová, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: M. Pere, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.
- 3) Królestwo Belgii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 czerwca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Ligue des droits humains/Conseil des ministres

(Sprawa C-817/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych – Dane dotyczące przelotu pasażera (PNR) – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 ust. 2 lit. d) – Zakres stosowania – Dyrektywa (UE) 2016/681 – Wykorzystywanie danych PNR pasażerów lotów wykonywanych między Unią Europejską a państwami trzecimi – Możliwość włączenia danych dotyczących pasażerów lotów wykonywanych wewnątrz Unii – Zautomatyzowane przetwarzanie tych danych – Okres zatrzymywania – Zwalczanie terroryzmu i poważnej przestępczości – Ważność – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8, 21 i art. 52 ust. 1 – Krajowe ustawodawstwo rozszerzające stosowanie systemu PNR na inne operacje transportu wykonywane w Unii – Swoboda przemieszczania się w ramach Unii – Karta praw podstawowych – Artykuł 45]

(2022/C 340/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ligue des droits humains

Strona pozwana: Conseil des ministres

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 2 lit. d) i art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to znajduje zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przewidzianego przez krajowe ustawodawstwo mające na celu transpozycję do prawa krajowego przepisów dyrektywy Rady 2004/82/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zobowiązania przewoźników do przekazywania danych pasażerów, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylającej dyrektywę 2002/6/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania w odniesieniu do, po pierwsze, przetwarzania danych dokonywanego przez podmioty prywatne, a po drugie, przetwarzania danych dokonywanego przez organy publiczne, podlegających, wyłącznie lub również, dyrektywie 2004/82 lub dyrektywie 2010/65. Wspomniane rozporządzenie nie znajduje natomiast zastosowania do przewidzianego przez takie ustawodawstwo przetwarzania danych podlegającego wyłącznie dyrektywie 2016/681, dokonywanego przez jednostki do spraw informacji o pasażerach (JIP) lub przez właściwe organy do celów, o których mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.
- 2) Zważywszy że wykładnia dyrektywy 2016/681 w świetle art. 7, 8 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zapewnia zgodność tej dyrektywy ze wspomnianymi artykułami karty praw podstawowych, analiza pytań prejudycjalnych od drugiego do czwartego i pytania szóstego nie wykazała istnienia żadnego elementu mogącego wpłynąć na ważność owej dyrektywy.
- 3) Artykuł 6 dyrektywy 2016/681 w świetle art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które dopuszcza przetwarzanie zgromadzonych zgodnie z tą dyrektywą danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) do celów innych niż wyraźnie określone w jej art. 1 ust. 2.
- 4) Artykuł 12 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2016/681 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, zgodnie z którym organ wyznaczony jako jednostka do spraw informacji o pasażerach (JIP) ma również status właściwego krajowego organu upoważnionego do zatwierdzania ujawnienia danych PNR po upływie okresu sześciu miesięcy od chwili przekazania JIP tych danych.
- 5) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2016/681 w związku z art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje ogólny okres zatrzymywania danych wynoszący pięć lat, stosowany bez rozróżnienia do wszystkich pasażerów lotniczych, w tym do tych, w stosunku do których nie została przeprowadzona ani ocena wstępna, o której mowa w art. 6 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy, ani ewentualne kontrole dokonywane w trakcie sześciomiesięcznego okresu, o którym mowa w art. 12 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, ani też żadna inna okoliczność nie ujawniła istnienia obiektywnych czynników zdolnych uzasadnić ryzyko w zakresie przestępstw terrorystycznych lub poważnej przestępczości mające obiektywny związek, chociażby pośredni, z przewozem lotniczym pasażerów.
- 6) Dyrektywę 2004/82 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do lotów, regularnych lub nieregularnych, wykonywanych przez przewoźnika lotniczego z terytorium państwa członkowskiego z zaplanowanym lądowaniem na terytorium co najmniej jednego innego państwa członkowskiego, bez postojów na terytorium państwa trzeciego (loty wewnątrzunijne).
- 7) Prawo Unii, w szczególności art. 2 dyrektywy 2016/681, w świetle art. 3 ust. 2 TUE, art. 67 ust. 2 TFUE i art. 45 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie:
 - ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje, w braku rzeczywistego i aktualnego lub przewidywanego zagrożenia terrorystycznego, wobec którego stoi dane państwo członkowskie, system przekazywania, przez przewoźników lotniczych i operatorów turystycznych oraz przetwarzania – przez właściwe organy – danych PNR wszystkich lotów wewnątrzunijnych i przewozów dokonywanych innymi środkami w obrębie Unii, z lub do tego państwa członkowskiego, lub też tranzytu przez jego terytorium, do celów walki z terroryzmem i poważną przestępczością. W takiej sytuacji stosowanie systemu ustanowionego przez dyrektywę 2016/681 musi być ograniczone do przekazywania i przetwarzania danych PNR lotów lub innych operacji przewozu odnoszących się w szczególności do określonych połączeń lub planów podróży czy też określonych lotnisk, stacji kolejowych lub portów morskich,

w stosunku do których istnieją wskazania mogące uzasadnić takie zastosowanie. Do zainteresowanego państwa członkowskiego należy wyselekcjonowanie lotów wewnątrzunijnych lub operacji przewozu innymi środkami wewnątrz Unii, w odniesieniu do których istnieją takie wskazania, i regularne dokonywanie przeglądu takiego stosowania w zależności od ewolucji przesłanek, które uzasadniły ich wyselekcjonowanie, tak aby zapewnić, by stosowanie tego systemu do tych lotów lub innych operacji przewozu było zawsze ograniczone do tego, co ściśle niezbędne, i

— ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje taki system przekazywania i przetwarzania wspomnianych danych do celów ulepszenia kontroli na granicach i zwalczania nielegalnej imigracji.

- 8) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy ograniczył w czasie skutki dokonywanego przez niego stwierdzenia niezgodności z prawem, na mocy prawa krajowego, ustawodawstwa krajowego nakładającego na przewoźników lotniczych, kolejowych i lądowych oraz operatorów podróży obowiązek przekazywania danych PNR i przewidującego przetwarzanie i zatrzymywanie tych danych niezgodne z przepisami dyrektywy 2016/681 interpretowanych w świetle art. 3 ust. 2 TUE, art. 67 ust. 2 TUE, art. 7, 8, 45 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych. Dopuszczalność dowodów uzyskanych w ten sposób podlega, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, prawu krajowemu, z zastrzeżeniem poszanowania między innymi zasad równoważności i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 3.2.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Klagenfurt – Austria) – GSMB Invest GmbH & Co. KG/Auto Krainer GesmbH

(Sprawa C-128/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 – Homologacja pojazdów silnikowych – Artykuł 3 pkt 10 – Artykuł 5 ust. 1 i 2 – Urządzenie ograniczające skuteczność działania – Pojazdy silnikowe – Silnik wysokoprężny – Emisje zanieczyszczeń – Układ kontroli emisji zanieczyszczeń – Oprogramowanie zintegrowane ze sterownikiem silnika – Zawór recyrkulacji spalin (zawór EGR) – Zmniejszenie emisji tlenków azotu (NOx) ograniczone przez „okno termiczne” – Zakaz stosowania urządzeń ograniczających skuteczność działania układów kontroli emisji zanieczyszczeń – Artykuł 5 ust. 2 lit. c) – Wyjątek od tego zakazu]

(2022/C 340/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Klagenfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GSMB Invest GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Auto Krainer GesmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów w związku z art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że urządzenie, które gwarantuje przestrzeganie dopuszczalnych wartości emisji przewidzianych w tym rozporządzeniu tylko wtedy, gdy temperatura zewnętrzna wynosi od 15 do 33 stopni Celsjusza a wysokość, na jakiej pojazd się porusza, jest mniejsza niż 1 000 metrów nad poziomem morza, stanowi „urządzenie ograniczające skuteczność działania” w rozumieniu tego art. 3 pkt 10.